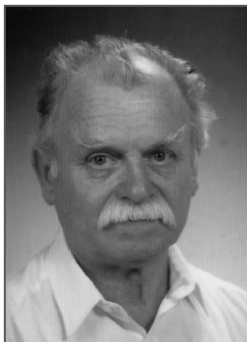

desetletja urednik za narodno-zabavno glasbo in med najbolj zaslužnimi za uveljavitev te glasbe na televiziji. Bil je urednik, scenarist, na Radiu Ljubljana tudi napovedovalec, humorist in igralec zabavnih vložkov. Pomemben del njegovega ustvarjanja je bilo pisanje besedil za skladbe. Pri tisoč napisanih besedilih je nehal šteti. Besedila pesmi je pisal tako za skladbe bratov Avsenik kot za druge. Leto dni pred smrtjo, bil je invalidsko upokojen in zaradi sladkorne bolezni so mu odrezali obe nogi, je kot prvi prejel nagrado dr. Feryja Souvana za življenjsko delo na področju besedil. Zadnje slovo je bilo oktobra leta 1996. Marjan Stare je bil tudi slikar, več njegovih slik ima brat Branko. Leta 1950 je naslikal tudi njegov portret, naslikal je Bled, Premanturo itd. Bil je tudi novinar, imel je rubriko v Nedeljskem dnevniku. Skoraj dve desetletji je bil napovedovalec Koroškega okteta in z njim je prepotoval velik del sveta. Kot napovedovalec je začel pri Avsenikih in to ga je tudi spodbudilo k pisanju besedil. Zanje je prejel 16 nagrad. Naj omenim le nekaj naslovov najbolj znanih skladb: Stol je najvišji vrh v Karavankah, Spet smo doma, Krka sanjava, Ohcet na Bledu, Med dobrimi ljudmi, Prijatelji, Ostanimo prijatelji, Prelepi gorenjski svet, Ej, prijatelj, Ljubezen naj živi, Slovenija, od kod lepote tvoje, Muoja Pepka. Pisal je tudi za Beneške fante, za ansambel Lojzeta Slaka, Borisa Franka, Zadovoljne Kranjce, Slovenske muzikante, Miha Dovžana, za Alpski kvintet. Njegova besedila so prepevali tudi: Ivanka Kraševac, Lado Leskovar, Majda Sepe in Alfi Nipič. Marjan je pisal tudi poezijo in več kot 500 pesmi še čaka na objavo. Izmed neobjavljenih iz cikla »Jesen zima« iz leta 1955: Zimsko jutro, Breze, Polnoč, Šel bi, Iskal sem pot.

Francka Kejžar

Slikarju Jaku Torkarju ob 10. obletnici smrti

Deset let je že minilo, odkar za zmeraj si odšel. Sredi velikih snovanj in priprav si bil odpoklican. »A smrt ni tisto, kar nas loči in življenje ni, kar družijo nas. So vezi močnejše, brez pomena zanje je razdalja, kraj in čas.« (Mila Kačič) Ob prazniku si mi tri rdeče vrtnice poslal, da bi mi polepšal dan. Kdo, le kdo bi mogel slutiti to, da si jih poslal v slovo. Niso še glavice povesele, a smo se že poslovili od te. Tu, izpod Stola, dragi Jaka, kjer domuje tvoje in moje srce, sprejmi prve pomladanske rožice, ki si jih tako rad v tihožitja zbiral in jih v trajno vrednoto spreminjal. Brez tebe prazen

zdaj tvoj dom je, sameva čopič, dleto, atelje. Onemela je beseda, umirilo se je srce. Odšel si tja, kjer ni poti nazaj, a nikoli ne boš odšel iz naših spominov in iz naših src. Dragi Jaka, šestdeseto leto teče, odkar ti kruta vojna vzela je očeta, a tebi v taborišču tekla so otroška leta. Večkrat lačni kakor siti, prestrašeni brez staršev smo v zaklonišču pred bombami trepetali, namesto da bi se igrali. Jaka, še veš, kako smo tisto veliko njivo zalivali, da bi »lagerfirerju« nagajali? Že takrat, ko si nam kot dvanajstletni deček vislice in skice risal, smo tvoj talent občudovali. Res si uresničil svoje mladostne sanje, saj si vložil vso pridnost in ljubezen vanje. Postal si velik mož, umetnik čopiča in dleta. Vseskozi te je vodila vztrajnost ter dobro srce in tak si ostal do zadnjega dne, ljubeč mož, oče in ded, ves predan svojemu delu, svojemu Javorniku in svoji domovini. Razen dobrih del ne more nihče vzeti s seboj ničesar zase, a ti si nam zapustil dela, ki večno žive. Še pozni rodovi in zanamci se te bodo v njih spominjali. Naš železarski kraj je bogatejši za premnoge tvoje umetnine, skulpture in spomenike, ki nas navdajajo s ponosom. To je delo našega rojaka Torkarjevega Jaka! Preveč boleče je vprašanje, zakaj si odšel, a hvala ti za čas, ki si ga z nami preživel!

Francka Kejžar

Pisatelju Zdravku Slamniku - Pavletu Zidarju ob 20. obletnici smrti

Ta dolina pred nami je vso svojo podobo spremenila; čisto drugačna je postala od takrat, ko je tvoja mama še v bistri Savi tvoje plenice prala. Tu doli na slikovitem produ sva se s kamenčki igrala in gradove v oblake zidala, saj sva v istem času in kraju na svet prijokala. Kadar pa je sila te naše reke svojo moč izkazovala, vsa okolica je v smrtnem strahu za domove svoje trepetala, da bi jih vodna ujma ne pobrala. Zdravko, po živahnosti si bil neprekosljiv, a v srcu še in še ranljiv. Tvoj nemirni duh te gnal je v svet, a nam, ki smo v tej